

[Ritta Ahm.]

som rammer generelt for alle amter og kommuner, og det finder vi meget rimeligt i en tid, hvor staten skal spare på budgetterne.

Men så kommer det mere kontroversielle, og det er jo regulering efter pris- og lønforskelle. Nu er ordet »objektiv« i grunden et meget uheldigt ord at bruge i forbindelse med disse tilskudsregler, for ligegyldigt hvordan udlignings- og beregningsteknikken anvendes, vil der altid kunne findes noget, som vil være helt uden objektivitet.

Indenrigsministerens forslag har jo været fremme før, men blev nedstemt. Det har været fremme før her i debatten, at vi synes, det sådan er lige lovlig tidligt, indenrigsministeren er fremme med forslaget igen. Burde vi sådan set ikke se, hvordan den fordelingsnøgle, vi fandt frem til sidste år, virker i nogle år? Det er da helt i orden, hvis indenrigsministeren mener, at stedtillæggene er de vises sten, og henholder sig til statistisk materiale. Men det holder efter min opfattelse ikke. Når vi her i tinget er delt i dette spørgsmål, var det så ikke rimeligt, at vi fik en mere tilbundsående undersøgelse af, hvor store eller hvor små disse forskelle i grunden er, og hvori det ligger?

Nu har man nævnt Høng kommune i forslagets bemærkninger, og det er da rigtigt, at det kun er et meget lille beløb, det her drejer sig om. Men når man ser på en landsdel som helhed, så bliver det for de svagest befolkede dele af landet et antageligt beløb, der bliver taget og lagt over til de stærkest befolkede dele, og det kan kristeligt folkeparti ikke acceptere. Med den fordelingsnøgle, indenrigsministeren foreslår, vil det sige, at hele Nordsjælland og alle omegnskommunerne, der jo ikke er lige dårligt stillet økonomisk alle sammen, får større tilskud end efter den eksisterende lov.

I Jylland har man meget stærkt peget på, at de enkelte kriterier ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser areal og vejlængde, og man har også store udgifter dér i forbindelse med sygetransport og skolekørsel. Altså: nogle amter og kommuner har økonomiske problemer på grund af for ringe befolkningsgrundlag, og andre, specielt tilflytterkommunerne i Københavns amtskommune, har store problemer på grund af for stor befolkningsstilvækst. Men vi mener ikke, at pris- og lønforskelle er en retfærdig løsning blot for at redde Københavnsområdet.

Jeg erkender blankt ligesom de øvrige talere, at København har nogle særlige problemer. Nu får de jo et overgangsbetøb, der kan aftrappes over 15 år, og jeg ved ikke, om man kan finde frem til et kompensationsbetøb, som kunne tages op til nyvurdering hvert regnskabsår. Jeg går fuldt ud ind for det, som venstres ordfører sagde, nemlig at man bør tage alle Københavns problemer op til særskilt vurdering.

Når man ser på beskatningsprocenterne for hele landet for 1977, som jeg lige har fået tilsendt, så ser man, at der i store træk ikke er de helt store forskelle. F. eks. Tølløse ligger med en beskatningsprocent på 25, Esbjerg på 24,2, Allerød på 23,3 og Fredensborg på 21,8. Så stikker Ølgod kommune ganske vist frem som et smørhul med 18,8 pct., men vi kan da vel ikke nedregulere hele landsdele, blot fordi Ølgod ikke mener at have behov for større serviceydelser. Det må være op til kommunernes borgere, at hvis de mangler noget med hensyn til kommunal service, så må de selv kræve det; ellers kan indenrigsministeren jo foreslå, at man i Ølgod opretter et lokalråd.

Jeg mener som sagt ikke, at det er den rigtige fordelingsnøgle at bringe pris- og lønforskelle ind heri. Det, vi må se på i udvalget, er efter min opfattelse, hvordan vi hjælper Københavns kommune. Dér kan jeg fornemme, at de forskellige ordførere også er inde på det samme, og her tror jeg nok vi må kunne finde frem til en løsning.

Det vil altså sige, at vi kan tilslutte os det første afsnit i lovforslaget, men ikke afsnittet med hensyn til indregning af pris- og lønforskelle.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg ved ikke, om indenrigsministeren synes, det er et meget snedigt lovforslag, han har fremsat, for det er jo rigtigt, som hr. Jacob Sørensen sagde, at dette forslag indeholder to af hinanden helt uafhængige ting. Derfor ville jeg da foretrække – og det kan vi måske nå endnu – at vi får disse ting delt op i to lovforslag. Det hænger sammen med, at ministeren forhåbentlig ikke regner med, at han f. eks. kan få kommunisterne til at deltage i de nedskæringer, som er aftalt under augustforliget, og det vedrører jo den ene vigtige ting. Det er jo ikke småpenge, det drejer sig om her. Det drejer sig for det første år, det andet år og det tredje år om i alt 853 mill. kr. Vi vil under ingen